

Actueel 25,26-09-'93

Manchester haalde het weer niet

MANCHESTER — Gespannen kijkt de negenjarige jongen Gillian Young naar de reuze video-schermen in de Castlefield-buurt van Manchester. Zijn gezicht is beschilderd met de olympische ringen en de woorden „Manchester 2000”.

Op de schouders van zijn vader wacht hij op het verdict van het IOC. Vlaggen met Engelse en Manchester-kleuren wapperen rond zijn hoofd. De cafés in de buurt zitten overvol. Heel Engeland staat achter Manchester. Zelfs in de Chinese wijk van de stad is geen enkele supporter voor Peking te vinden. En dan verschijnt Samoranchez en de Manchesterdroom is voorbij. De

gezichten van de wachtenden veranderen van hoop naar ontgoocheling. Zelfs Gillian pinkt een traan weg. Een kort maar hevig boegeroep weerklinkt. Het volk druipt af.

„Dat is nu al de derde keer dat we het niet halen”, zegt Henry.

„Maar we moeten doorgaan. Een vierde keer ons kandidaat stellen. Uiteindelijk moeten ze ons de Spelen toch één keer toekennen”.

De weinig overgeblevenen op Castlefield laten de moed niet zakken.

„Always look on the bright side of life”, galmt nog een nacht lang door de straten. Bob Scott, het brein

achter de voorbereiding van Manchester als kandidaat voor de Spelen van 2000, houdt zich sterk: „Manchester heeft sowieso al gewonnen, door mee te dingen. We hebben onze kandidatuur met waardigheid en een bijzonder goede presentatie verdedigd”, verbijst hij zijn ontgoocheling.

De booking-kantoren hebben alvast een goede zaak gedaan. Indien het IOC voor Manchester gekozen had, zou hen dat 130.000 pond gekost hebben. Nu Sydney de winnaar is, moeten de gokkantoren maar 3.500 pond uitbetalen.

—Filip Van Zandijcke